

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 510/2020-67

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana (sudca spravodajca) a Jany Laššákovej v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Poľnohospodárska Pôda s. r. o.**, Sibírska 55, Bratislava, IČO 44 138 369, zastúpenej advokátskou kanceláriou LawService, s. r. o., Stráž 3/223, Zvolen, IČO 36 861 723, v mene ktorej koná JUDr. Pavol Konečný, advokát a konateľ spoločnosti, proti uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 9 Co 81/2019-270 z 12. decembra 2019 takto

r o z h o d o l :

1. Uznesením Krajského súdu v Nitre č. k. 9 Co 81/2019-270 z 12. decembra 2019 **bolo porušené** základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.
2. Uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 9 Co 81/2019-270 z 12. decembra 2019 **zrušuje a vec vracia** Krajskému súdu v Nitre na ďalšie konanie.
3. Krajský súd v Nitre **je povinný** nahradiť sťažovateľke trovy konania **680,68 eur** a zaplatiť ich právnomu zástupcovi sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.
4. Vo zvyšnej časti ústavnej sťažnosti **nevyhovuje**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 4. februára 2020 (sp. zn. Rvp 230/2020), 20. februára 2020 (sp. zn. Rvp 367/2020), 9. marca 2020 (sp. zn. Rvp 484/2020), 23. marca 2020 (sp. zn. Rvp 621/2020), 1. apríla 2020 (sp. zn. Rvp 691/2020) a 1. júna 2020 (sp. zn. Rvp 1200/2020) domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 9 Co 219/2019-277 z 29. októbra 2019, č. k. 9 Co 81/2019-270 z 12. decembra 2019, č. k. 9 Co 37/2019-219 z 28. novembra 2019, č. k. 9 Co 177/2018-365 z 28. novembra 2019, č. k. 6 Co 205/2018-433 z 29. novembra 2019 a č. k. 7 Co 229/2019-328 z 28. februára 2020. Po spojení ústavných sťažností sťažovateľky na spoločné konanie ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 510/2020-30 z 18. novembra 2020 prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v časti, v ktorej namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 9 Co 81/2019-270 z 12. decembra 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Vo zvyšnej časti ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti sťažovateľky a pripojených príloh v prijatej časti vyplýva, že sťažovateľka bola žalovanou v sporoch vedených na Okresnom súde Nitra (ďalej len „okresný súd“), v ktorých sa žalobca domáhal určenia vlastníckeho práva k pozemkom nachádzajúcim sa v katastrálnom území [REDAKOVANÉ]. Dôvodom podania žaloby bola tvrdená absolútna neplatnosť kúpnej zmluvy, ktorú žalobca uzavrel so sťažovateľkou. Po podaní žaloby o určenie vlastníckeho práva došlo k podaniu protestu prokurátora Okresnej prokuratúry Nitra (ďalej len „prokurátor“) proti rozhodnutiu o povolení vkladu vlastníckeho práva v prospech sťažovateľky. Protestu prokurátora bolo vyhovené a žalobca bol ako vlastník nehnuteľností zapísaný opätovne do katastra nehnuteľností. Na základe uvedeného odpadol dôvod podanej žaloby a žalobca vzal svoju žalobu späť a žiadal konanie zastaviť. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti v prijatej časti namieta uznesenie krajského súdu vo výroku, ktorým krajský súd ako odvolací súd rozhodoval o nároku strán sporu na náhradu trov zastaveného konania. Napadnutým uznesením krajský súd rozhodol tak, že stranám nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

3. Okresný súd najprv uznesením č. k. 14 C 531/2015-91 zo 17. februára 2017 konanie o určenie vlastníckeho práva zastavil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pričom vychádzal z toho,

že žaloba bola podaná dôvodne a existenciu konania a úkonov v nej vykonaných zaviniť žalovaný (t. j. sťažovateľka). Odvolací krajský súd uznesením č. k. 9 Co 375/2017-197 z 25. januára 2018 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 25. januára 2018“) uznesenie okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania zmenil tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Vychádzal pritom z toho, že žaloba bola vzatá späť po proteste prokurátora a zároveň žalovaný svojím správaním späťvzatie žaloby nezaviniť, a preto v okolnostiach veci vzhliadol dôvody hodné osobitného zreteľa podľa § 257 CSP.

4. Toto uznesenie krajského súdu z 25. januára 2018 bolo predmetom ústavnej sťažnosti sťažovateľky, o ktorej rozhodol I. senát ústavného súdu nálezom č. k. I. ÚS 168/2018-22 z 10. októbra 2018, v ktorom vyslovil porušenie základných práv sťažovateľky a namietané uznesenie krajského súdu z 25. januára 2018 zrušil a vec vrátil späť na ďalšie konanie. Konštatoval, že vo vzťahu k aplikácii § 257 CSP nebolo rozhodnutie krajského súdu zákonne odôvodnené, krajský súd neposkytol sťažovateľke priestor vyjadriť sa k prípadnej aplikácii tohto ustanovenia a rozhodovacia prax krajského súdu v skutkovo identických veciach bola protichodná. Po vrátení veci ústavným súdom krajský súd rozhodol opätovne ďalším uznesením č. k. 9 Co 299/2018-222 z 20. decembra 2018 (ďalej len „uznesenie z 20. decembra 2018“) a nárok na náhradu trov priznal v plnom rozsahu žalovanému, t. j. sťažovateľke. Skonštatoval, že v danej veci neexistovali dôvody hodné osobitného zreteľa a žalovaný procesne nezaviniť späťvzatie žaloby žalobkyňou.

5. Uznesenie krajského súdu z 25. januára 2018 bolo však aj predmetom ústavnej sťažnosti [redacted], žalobcu v predmetnom spore (ďalej aj „žalobca“). Ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 261/2018-43 z 10. januára 2019 (ústavná sťažnosť časovo predchádzala ústavnej sťažnosti sťažovateľky uvedenej v bode 4 odôvodnenia tohto nálezu) vyslovil, že napadnutým uznesením boli porušené základné práva [redacted] a napadnuté uznesenie krajského súdu z 25. januára 2018 takisto zrušil a vrátil späť na ďalšie konanie. V tomto náleze ústavný súd rovnako (v zhode s predchádzajúcim nálezom) konštatoval, že odôvodnenie uznesenia z 25. januára 2018 nebolo presvedčivo odôvodnené a že [redacted] nebol poskytnutý procesný priestor na vyjadrenie sa k prípadnej aplikácii § 257 CSP. V nadväznosti na tento nález ústavného súdu rozhodol krajský súd v poradí štvrtým uznesením č. k. 9 Co 81/2019-270 z 12. decembra 2019, ktoré v aktuálnej ústavnej sťažnosti namieta sťažovateľka, ktorým nárok na náhradu trov konania stranám nepriznal.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti v rozsahu, v akom bola prijatá ústavným súdom na ďalšie konanie, namieta, že napadnuté uznesenie krajského súdu je nedostatočne odôvodnené a arbitrárne, a preto došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie. Sťažovateľka upozorňuje, že k späťvzatiu žaloby zo strany žalobcu došlo až po uplynutí takmer jedného roka potom, ako bol po proteste prokurátora zapísaný naspäť ako vlastníť sporných nehnuteľností, pričom jej týmto „oneskoreným“ späťvzatím vznikali trovy právneho zastúpenia, tzv. zavinené trovy, s čím sa krajský súd nevysporiadal. Sťažovateľka takisto zdôraznila skutočnosť, že dôvodom protestu prokurátora bolo porušenie predkupného práva štátu, ktoré porušil žalobca, nie sťažovateľka. Sťažovateľka tiež namieta, že krajský súd sa síce odvolával

na rozhodnutia ústavného súdu, tieto však nie v rámci ratio decidendi, ale len ako obiter dictum uvádzali, že v daných prípadoch „je opodstatnený záver, že stranám sa nárok na náhradu trov nepriznáva“. Krajský súd podľa sťažovateľky v napadnutom uznesení neodôvodnil, na základe akého ustanovenia Civilného sporového poriadku pri svojom rozhodovaní postupoval.

7. Osobitne sťažovateľka namieta procesnú situáciu, ktorá v tomto prípade nastala, t. j. že existujú dve právoplatné uznesenia krajského súdu, pričom jedno z nich (č. k. 9 Co 299/2018 z 20. decembra 2018) priznáva náhradu trov sťažovateľke a druhé z nich (č. k. 9 Co 81/2019 z 12. decembra 2019) nepriznáva trovy žiadnej zo strán.

8. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal nález o porušení ňou označených práv, napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila právo na náhradu trov konania pred ústavným súdom.

III.

Vyjadrenie krajského súdu, zúčastnenej osoby a replika sťažovateľky

9. K prijatej ústavnej sťažnosti sa vyjadril krajský súd podaním doručeným 14. januára 2021, v ktorom stručne zopakoval skutkové okolnosti veci, v súvislosti s namietanou nepreskúmateľnosťou a arbitrárnosťou napadnutého uznesenia krajského súdu vo vzťahu k výroku o náhrade trov zastaveného konania, poukázal na novšie rozhodnutia ústavného súdu. V nich boli skoro identické ústavné sťažnosti sťažovateľky odmietnuté z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti vzhľadom na ústavnú udržateľnosť záverov rozhodnutí odvolacieho súdu, ktorými bolo vyslovené, že stranám sporu sa nárok na náhradu trov konania nepriznáva. Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu princípu „*res iudicata*“ ponechal na úvahu ústavného súdu, či postupom a napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu sťažovateľkou označených práv. V závere vyjadril súhlas s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania.

10. Výzvou z 25. novembra 2020 ústavný súd upovedomil o podanej ústavnej sťažnosti v prijatej časti aj zúčastnenú osobou, ktorou je v tomto prípade žalobca [REDAKOVANÉ], ktorá však nevyužila svoje právo a k ústavnej sťažnosti sa nevyjadrila.

11. V závere sa v replike vyjadrila aj sťažovateľka, ktorá nad rámec už uvedeného zdôraznila, že jej krajským súdom nebol doručený nález ústavného súdu č. k. II. ÚS 261/2018 z 10. januára 2019, a tak nemohla v ďalšom konaní uplatniť žiadne skutkové či právne argumenty, a tým došlo k porušeniu jej základných práv. Nevedomosť o tomto rozhodnutí preto vyústila do podania ďalšej ústavnej sťažnosti (pričom primárne bolo predmetom ústavnej sťažnosti porušenie práva na spravodlivé súdne konanie arbitrárnym rozhodnutím).

IV.

Právne posúdenie veci ústavným súdom

12. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky v časti prijatej na ďalšie konanie je namietaná arbitrárnosť a nedostatočná odôvodnenosť napadnutého uznesenia krajského súdu, ktorým ako súd odvolací pri zastavení konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, v ktorom bola sťažovateľka v postavení žalovanej, rozhodol o nároku na náhradu trov konania tak, že náhradu trov konania stranám nepriznáva. Zároveň došlo napadnutým rozhodnutím k porušeniu zásady

res iudicata, keď krajský súd za existencie právoplatného uznesenia o nároku na náhradu trov konania rozhodoval o tom istom nároku napadnutým uznesením opätovne, s odlišným výrokom.

13. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

IV.1. K arbitrárnosti a nedostatočnej odôvodnenosti napadnutého uznesenia:

14. Napadnutým uznesením krajský súd rozhodol tak, že zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania a stranám nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na rozdielnu rozhodovaciu prax odvolacieho súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania v právnej veci sťažovateľky, na ktorú opakovane upozorňoval aj ústavný súd, a na zjednotenie rozhodovania krajského súdu v týchto veciach, ktoré bolo dohodnuté na občianskoprávnom kolégiu krajského súdu. S odkazom na nálezy ústavného súdu krajský súd konštatoval, že z procesného hľadiska bola žaloba podaná dôvodne, k späťvzatiu viedli objektívne dôvody – protest prokurátora, a preto je v danej veci opodstatnený záver, že stranám sa nárok na náhradu trov nepriznáva. Vzhľadom na uvedené preto krajský súd s odkazom na § 256 ods. 1 CSP stranám nárok na náhradu trov nepriznal.

15. V napadnutom uznesení sa krajský súd vysporiadal s problematikou povinnosti náhrady trov zastaveného konania spôsobom, ktorý ústavný súd považuje za ústavne udržateľný, ktorý sleduje spravodlivé usporiadanie vzťahov medzi sporovými stranami a sleduje dodržanie princípu právnej istoty, ako vyplýva aj z obsahu uznesenia ústavného súdu č. k. I. ÚS 510/2020-30 z 18. novembra 2020 (body 27 až 47) v časti, v ktorej ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky namietajúcu arbitrárnosť a nedostatok odôvodnenia uznesení krajského súdu o nároku sťažovateľky na náhradu trov konania ako zjavne neopodstatnenú. Na tomto závere ústavného súdu sa nič nemení a ústavný súd na ňom zotrváva aj vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu č. k. 9 Co 81/2019-270 z 12. decembra 2019. Preto v tejto časti sťažnostných námietok sťažovateľky jej ústavnej sťažnosti nevyhovelo (bod 4 výroku nálezu).

IV.2. K namietanému porušeniu procesnej zásady *res iudicata*:

16. Sťažnostnú námietku sťažovateľky, v ktorej namieta porušenie svojich práv postupom krajského súdu, ktorý vydaním napadnutého rozhodnutia porušil procesnú zásadu *res iudicata*, však považuje ústavný súd za relevantnú. Ako z opisu skutkového stavu vyplynulo v konaní o určenie vlastníckeho práva, v ktorom po zastavení konania ostala spornou už len otázka náhrady trov konania, nastala špecifická situácia, ktorej časovú os možno zhrnúť takto:

- 25. januára 2018 krajský súd v odvolacom konaní rozhodol uznesením č. k. 9 Co 375/2017-197 z 25. januára 2018 tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania (aplikoval § 257 CSP);

- 10. októbra 2018 ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 168/2018-22 z 10. októbra 2018 zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 9 Co 375/2017-197 z 25. januára 2018 a vec mu vrátil na ďalšie konanie, vyslovil porušenie práv sťažovateľky (konanie iniciované sťažovateľkou);

- 20. decembra 2018 krajský súd v odvolacom konaní rozhodol uznesením č. k. 9 Co 299/2018-222 z 20. decembra 2018 tak, že nárok na náhradu trov priznal v plnom rozsahu žalovanému, t. j. sťažovateľke;

- 10. januára 2019 ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 261/2018-43 z 10. januára 2019 zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 9 Co 375/2017-197 z 25. januára 2018 (to isté ako v náleze č. k. I. ÚS 168/2018-22) a vec mu vrátil na ďalšie konanie, vyslovil porušenie práv žalobcu (konanie iniciované žalobcom);

- 12. decembra 2019 krajský súd v odvolacom konaní rozhodol uznesením č. k. 9 Co 81/2019-270 z 12. decembra 2019 tak, že stranám nárok na náhradu trov nepriznal (napadnuté uznesenie).

17. V poradí posledným napadnutým uznesením teda krajský súd opakovane rozhodol o nároku na náhradu trov konania (o tej istej veci), o ktorej už bolo právoplatne rozhodnuté jeho uznesením z 20. decembra 2018, avšak bez toho, aby došlo k zrušeniu uznesenia z 20. decembra 2018. Sťažovateľka sa teda na základe procesného postupu krajského súdu ocitla v situácii, keď o tom istom nároku na náhradu trov konania existovali v jednom konaní dve právoplatné uznesenia krajského súdu s protichodnými výrokmi.

18. Nevyhnutnou vlastnosťou súdnej ochrany v materiálnom právnom štáte musí byť nastolenie stavu právnej istoty, ktorú dáva nezmeniteľnosť súdneho rozhodnutia spojená s vylúčením možnosti, že o veci, o ktorej sa už raz právoplatne rozhodlo, sa môže v budúcnosti znovu konať. Túto vlastnosť dáva súdnemu rozhodnutiu prekážka veci rozhodnutej (Drgonec, J. Ústava Slovenskej republiky. Teória a prax. 2. prepracované a doplnené vydanie. Bratislava : C. H. Beck, 2019, s. 877 – 933).

19. Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy zahŕňa v sebe aj právo na ochranu pred opakovaným uplatňovaním práva, o ktorom bolo už raz právoplatne rozhodnuté, pokiaľ nedošlo k zrušeniu právoplatného rozhodnutia v predpísanom konaní (II. ÚS 19/2009).

20. Prekážka rozsúdenej veci patrí k základným procesným podmienkam a jej existencia musí viesť v každom štádiu konania k zastaveniu konania. Ustanovenie § 230 CSP je zákonným vyjadrením princípu právnej istoty a platí až dovtedy, kým v predpísanom konaní nedôjde k zrušeniu právoplatného rozhodnutia. Spravidla sa tak stáva na základe mimoriadnych opravných prostriedkov alebo nálezom ústavného súdu.

21. V prejednáwanej veci sťažovateľky vydaním napadnutého uznesenia celkom jednoznačne došlo k porušeniu princípu *res iudicata*. Týmto postupom krajský súd porušil aj princíp právnej istoty a vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku nálezu).

22. Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, prípadne nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný

zásah, prípadne prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Ústavný súd preto zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu č. k. 9 Co 81/2019-270 z 12. decembra 2019 a vrátil mu vec na ďalšie konanie (bod 2 výroku nálezu), v ktorom je viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze.

23. V súvislosti so zrušením napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd pripomína, že spôsob, akým sa krajský súd vysporiadal s nárokom na náhradu trov konania strán, považuje za ústavne udržateľný a nezistil jeho arbitrárnosť (bod 15 odôvodnenia tohto nálezu). V tejto súvislosti odkazuje aj na svoje ostatné rozhodnutia, ktorých predmetom bolo preskúmanie rozhodnutí krajského súdu v skutkovo aj právne takmer totožných veciach, v ktorých krajský súd stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal (napr. I. ÚS 510/2020-30 z 18. novembra 2020, III. ÚS 459/2020 z 24. novembra 2020, III. ÚS 449/2020 z 24. novembra 2020, IV. ÚS 624/2020 z 2. decembra 2020, II. ÚS 588/2020 zo 17. decembra 2020). Zrušenie napadnutého uznesenia ako dôsledok porušenia princípu právnej istoty sťažovateľky považuje ústavný súd v tejto veci za nevyhnutné, aby sa tak krajskému súdu v ďalšom procesnom postupe poskytol priestor na nápravu existujúceho právneho stavu (existencia dvoch právoplatných rozhodnutí o tom istom právnom nároku s protichodným výrokom). V tejto súvislosti taktiež ústavný súd upozorňuje, že pre ďalší procesný postup krajského súdu vo veci sťažovateľky je nevyhnutné vyčkat' aj výsledok konania vedeného na ústavnom súde pod sp. zn. I. ÚS 341/2020, v ktorom žalobca [REDAKOVANÉ] namieta porušenie svojich základných práv uznesením krajského súdu č. k. 9 Co 299/2018-222 z 20. decembra 2018.

V.

Trovy konania

24. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom.

25. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

26. Ústavný súd pri vyčíslení náhrady trov konania vychádzal z § 1 ods. 3, § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c), § 16 ods. 3, § 18 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Ústavný súd konštatuje, že v zmysle uvedených ustanovení vyhlášky sťažovateľke patrí náhrada trov konania v sume 680,68 eur, a to za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2020 spolu vo výške 450,28 eur (prevzatie a príprava veci a písomné vyhotovenie sťažnosti) v hodnote po 177,00 eur vrátane dvoch režijných paušálov v hodnote po 10,62 eur, zvýšené o 20 % DPH (37,52 eur) a za jeden úkon právnej služby vykonaný v roku 2021 vo výške 230,44 eur (replika sťažovateľky) v hodnote po 181,17 eur vrátane režijného paušálu v hodnote 10,87 eur, zvýšené o 20 % DPH (38,40 eur).

27. Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je krajský súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP) v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

28. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. marca 2021

Peter Molnár
predseda senátu